

Arrest

nr. 213 777 van 12 december 2018
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (DRC) nationaliteit te zijn, op 10 december 2018 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 5 december 2018 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 5 december 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2018 om 15.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van Mr. F. ORABDI, die *loco* Mr. S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van Mr. I. FLORIO, die *loco* Mr. E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Congolese (DRC) nationaliteit te zijn, komt op 13 oktober 2014 België binnen en dient een asielaanvraag in op dezelfde datum.

Op 23 december 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Op 19 januari 2015 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 145 046 van 8 mei 2015 worden aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 22 oktober 2015 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 23 december 2015 stelt de Federale Politie, algemene directie van de gerechtelijke politie, centrale dienst ter bestrijding van valsheden, documenten, vast dat het paspoort dat verzoeker gebruikt vals is.

Op 5 januari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 22 oktober 2015 onontvankelijk is.

Op 5 januari 2016 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten.

Op 5 januari 2016 wordt ten opzichte van verzoeker een inreisverbod voor vier jaar genomen (bijlage 13sexies).

Verzoeker dient een beroep in tegen de drie beslissingen van 5 januari 2016 dat gekend is onder het rolnummer 185 789.

Op 4 december 2018 wordt een administratief rapport – illegaal verblijf opgesteld.

Op 4 december 2018 wordt verzoeker gehoord.

Op 5 december 2018 wordt verzoeker opnieuw gehoord.

Op 5 december 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: Z. N.

voornaam: P.

geboortedatum: (...)1988

geboorteplaats: K.

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Neteland op 04/12/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

□ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

□ 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 4 jaar dat hem betekend werd op 09/02/2016.

Betrokkene werd gehoord op 04/12/2018 door de politiezone van Neteland en verklaart dat hij geen partner of kinderen heeft in België.

Het feit dat betrokkene samenwoont met zijn legaal in België verblijvende ouders geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Hij toont immers niet aan dat hij als 30 jarige man mantelzorg van zijn ouders behoeft. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene werd gehoord op 04/12/2018 door de politiezone van Neteland en verklaart dat hij diabetes heeft. Betrokkene had op het moment van zijn arrestatie geen medicatie bij zich. Uit het hoorrecht blijkt dat betrokkene ondertussen de nodige medicatie verkregen heeft via het ziekenhuis.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene werd gehoord op 04/12/2018 door de politiezone van Neteland en verklaart dat hij geen partner of kinderen heeft in België.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2015 in België te verblijven. Betrokkene kan dit echter niet bewijzen.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in het kader van zijn regularisatie aanvraag een Congolees paspoort voorgelegd dat volgens een verslag van de CDBC van de federale politie van 23.12.2015 (verslag nr. 177485/CGO/A/2015) vals was.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die werden betekend op 22.01.2015 (waarvoor op 21.05.2015 een bijkomende termijn van 10 dagen werd toegestaan) en op 09.02.2016. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 4 jaar dat hem betekend werd op 09/02/2016. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Neteland op 04/12/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2015 in België te verblijven. Betrokkene kan dit echter niet bewijzen.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in het kader van zijn regularisatie aanvraag een Congolees paspoort voorgelegd dat volgens een verslag van de CDBC van de federale politie van 23.12.2015 (verslag nr. 177485/CGO/A/2015) vals was.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die werden betekend op 22.01.2015 (waarvoor op 21.05.2015 een bijkomende termijn van 10 dagen werd toegestaan) en op 09.02.2016. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 4 jaar dat hem betekend werd op 09/02/2016. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene heeft op 13.10.2014 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 23.12.2014.

Betrokkene ontving vervolgens op 22.01.2015 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 19.01.2015) geldig 30 dagen. Na een schorsend beroep werd betrokkenes asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 08.05.2015. Betrokkene ontving vervolgens op 21.05.2015 een uitstel om het grondgebied te verlaten tot 31.05.2015. per aangetekend schrijven opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 14.01.2013) geldig 30 dagen.

Betrokkene diende op 04.11.2015 eveneens een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980.

Deze werd onontvankelijk verklaard op 05.01.2016. Deze beslissing is op 09.02.2016 aan betrokkene betekend met een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten en een inreisverbod van 4 jaar. In het kader van zijn regularisatie aanvraag had betrokkene een Congolees paspoort voorgelegd dat volgens een verslag van de CDBC van de federale politie van 23.12.2015 (verslag nr. 177485/CGO/A/2015) vals was.

Het feit dat betrokkene samenwoont met zijn legaal in België verblijvende ouders geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Hij toont immers niet aan dat hij als 30 jarige man mantelzorg van zijn ouders behoeft. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene werd door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene werd gehoord op 04/12/2018 door de politiezone Neteland en verklaart dat hij niet kan terugkeren naar zijn thuisland omdat hij daar zal opgesloten worden omdat hij mee heeft gedaan aan de opstand / betoging tegen Kabila.

Betrokkene verklaart tevens niet te kunnen terugkeren wegens politieke redenen in Congo.

De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn asielaanvraag van 13/10/2014. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene werd gehoord op 04/12/2018 door de politiezone Neteland en verklaart dat hij diabetes heeft. Betrokkene had op het moment van zijn arrestatie geen medicatie bij zich. Uit het hoorrecht blijkt dat betrokkene ondertussen de nodige medicatie verkregen heeft via het ziekenhuis.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2015 in België te verblijven. Betrokkene kan dit echter niet bewijzen.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in het kader van zijn regularisatie aanvraag een Congolees paspoort voorgelegd dat volgens een verslag van de CDBC van de federale politie van 23.12.2015 (verslag nr. 177485/CGO/A/2015) vals was.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die werden betekend op 22.01.2015 (waarvoor op 21.05.2015 een bijkomende termijn van 10 dagen werd toegestaan) en op 09.02.2016. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 4 jaar dat hem betekend werd op 09/02/2016. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

(...)"

Verzoeker dient op 10 december 2018 ook een vordering in tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid in de zaak met rolnummer 185 789.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve werpt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden beslissing opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid, van het PR RvV. De verzoekende partij wijst er immers terecht op dat zij reeds van haar vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Overeenkomstig artikel 39/57 § 1, derde lid van de vreemdelingenwet werd de vordering tegen de verwijderingsmaatregel ingesteld binnen de vijf/tien dagen.

De verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3.1 Verzoeker voert als middel onder meer het volgende aan:

“1. Schending van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden – 4 november 1950 (B.S., 19 augustus 1955, err., B.S., 29 juni 1961).

Indien verzoeker terug naar zijn land van herkomst dient te keren, zal art 3 van het EVRM geschonden worden.

Verzoeker zal in een levensbedreigende, mensonterende en onmenselijke situatie terecht komen. Hij lijdt nl. aan diabetes waardoor hij regelmatig een crisis krijgt indien hij geen medicatie neemt.

In het centrum heeft zijn sociaal assistent hem ook nog niet kunnen spreken omdat hij sinds zijn aankomst in 'Blok 5' verblijft om te proberen zijn medische toestand onder controle te krijgen.

Dit blijkt ook uit alle medische attesten die reeds werden gevoegd bij de aanvraag alsook het beroep dat werd ingediend.

In zijn land van herkomst zijn de nodige behandelingen niet beschikbaar en indien deze al beschikbaar zijn, zijn deze voor verzoeker niet toegankelijk. Ook heeft hij in België zijn vader en moeder om op terug te vallen die voor hem ook effectief zorgen en die voor hem instaan.

Verwerende partij heeft nagelaten om de situatie in het land van herkomst afdoende te onderzoeken m.b.t. de aandoening. De beslissing maakt ook melding van het feit dat hij medicatie inneemt.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of er sprake is van een eventuele schending van art 3 EVRM indien verzoeker dient terug te keren.

Bovendien wordt dit versterkt door het feit dat verzoeker ernstig ziek is. In het centrum zit hij in een aparte blok om zijn toestand te kunnen stabiliseren. Hiervan wordt geen melding gemaakt in de beslissing.

In casu werd geen onderzoek gedaan naar zijn situatie, noch naar de behandelingen in het land van herkomst. Indien verwerende partij dit had gedaan, was men tot de conclusie gekomen dat hij niet kan terugkeren.

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Dit wordt bovendien keer op keer bevestigd door uw Raad.

Arrest 92 397 van 29 november 2012 van uw Raad stelt:

“Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in die zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake art 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert.”

Ook arrest nr. 108 524/II van uw Raad maakt diezelfde overweging:

“Het Hof heeft dus geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen, hetzij van geestelijke, hetzij van fysieke aard, een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen dat het Hof, bij zij beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de graad van ernst van de aandoening of de ziekte ‘levensbedreigend’ dient te zijn ‘gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.’

Zijn aandoening is ernstig en dit wordt ook gestaafd door het feit dat zijn vader hiervoor aangifte heeft gedaan bij de politie voor een verdwijning.

Verzoeker was vermist. Gezien zijn vader niet wist of verzoeker zijn medicatie had meegenomen en gezien de ernst van de aandoening, was hij zo ongerust dat hij hiervan aangifte deed. Dit wordt ook gevoegd bij huidig beroep.

Ook worden bij huidig beroep verschillende medische stukken gevoegd.

Er is weinig informatie bekend over de situatie van diabetici in Congo. Omwille van de onbeschikbaarheid van deze informatie, rust er op verwerende partij een ruimere opzoekingsplicht.

Uit het landenprofiel van Congo, uitgebracht door World Health Organization, blijkt dat er weinig informatie gekend is over de situatie van Diabetici. Zij hebben niet gereageerd op de ‘country capacity survey’.

Deze onbeschikbaarheid blijkt ook uit het artikel “Mortality of young patients with diabetes in Kinshasa, DR Congo”:

“As data on mortality of young patients with diabetes is not available in the Democratic Republic of Congo....

...

As resources for classification according to type of diabetes were not available...”

De situatie in Congo voor personen met diabetes is allesbehalve. Jaarlijks sterven er meer dan 2.370 mensen aan diabetes omdat zij niet over de nodige zorgen/medicatie beschikken.

Uit de weinige informatie die bekomen is, blijkt ook duidelijk dat de nodige behandelingen en nazorg niet voorhanden is in Congo.

Het artikel “Mortality of young patients with diabetes in Kinshasa, DR Congo”:

“Result Of the patients, 17,4% (159/915) died, mostly during the first 5 years of follow-up...

Conclusions One out of six patients died, most within 5 years after diagnosis...”

Hieruit blijkt duidelijk dat verzoeker niet kan overleven in Congo. Zijn ouders verblijven in België. Op hen kan hij terugvallen voor zijn behandelingen en medicatie.

Hij heeft niemand meer in Congo die deze zorg op zich kan nemen.

Dat verwerende partij het rechtzekerheidsbeginsel flagrant schendt!

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Uit al het voorgaande blijkt immers zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoeker wel degelijk in gevaar is, indien hij dient terug te keren, bijgevolg dient men de situatie in het land van herkomst te onderzoeken!

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit.

Arrest nr. 33809/08 stelt immers het volgende:

“The Court reiterates that in the circumstances of extradition of expulsion and a claim in conjunction with Article 3 of the Convention, given the irreversible nature of the harm which might occur if the alleged risk of torture or ill-treatment materialised, and the importance which the Court attaches to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires close and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for believing that there was a real risk of treatment contrary to Article 3 in the event of the applicant’s expulsion to the country of destination, and a remedy with automatic suspensive effect (for recapitulation of the relevant case-law.”

Uw Raad sloot zich hierbij aan. Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013:

"Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste zicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn."

Ook de algemene veiligheidssituatie in Congo is erbarmelijk.

Het Belgische reisadvies stelt het volgende: "Een toename van gewelddadige aanvallen en overvallen, soms gewapend, met als doelwit zowel de lokale bevolking als de expat-gemeenschap, zonder onderscheid van nationaliteit, wordt vastgesteld in Lubumbashi evenals in Kinshasa, vooral in de volkswijken maar ook in het centrum van de stad (La Gombe). De grootst mogelijke voorzichtigheid wordt aanbevolen tijdens al uw verplaatsingen." (eigen onderlijning) –

Men dient ook rekening te houden met deze informatie ondanks dat verzoeker geen toerist is. Het geeft de algemene situatie weer van het land van herkomst.

Dat dit in casu het geval is en dat de veiligheid van verzoeker gegarandeerd dient te worden."

3.3.2. In de nota repliceert de verwerende partij als volgt:

"Verzoeker stelt een schending voor van de artikelen 3, 6 en 8 EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van het hoorrecht.

Hij betoogt te leiden aan diabetes waardoor hij regelmatig een crisis zou krijgen en waarvoor hij medicatie neemt. Hij zou zijn sociaal assistent nog niet hebben kunnen spreken omdat hij gezien zijn medische situatie in een aparte blok verblijft in het centrum om zijn situatie te stabiliseren. De nodige behandelingen zouden niet beschikbaar zijn in zijn herkomstland. In België zou hij kunnen terugvallen op zijn vader en moeder.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 7, alinea 1, 1° en 12° van de vreemdelingenwet omdat verzoeker niet in bezit is van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie en omdat hij reeds een inreisverbod werd opgelegd voor de duur van vier jaar (bijlage 13sexies). Die determinerende motieven worden niet betwist. Er werd geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan omdat verzoeker reeds eerder bevolen werd om het grondgebied te verlaten en hieraan geen gevolg heeft gegeven. Op grond van artikel 74/14 §3, 1° van de vreemdelingenwet werd dan ook terecht geconcludeerd dat er een risico op onderduiken bestaat, met verwijzing naar verschillende wettelijke criteria, waarbij gewezen werd op een voorgelegd valse Congolees paspoort, de eerdere bevelen en het opgelegd inreisverbod. Ook die determinerende motieven worden niet betwist.

Verzoeker brengt derhalve geen enkel element aan dat erop wijst dat de verwerende partij een verkeerde toepassing zou hebben gemaakt van de artikelen 7 en 74/14 §3 van de vreemdelingenwet. Die vaststelling volstaat om de beslissing te schragen naar recht.

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

“Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;” (R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV–14.428)

Verzoeker houdt onterecht voor dat hij op het moment van het indienen van huidige vordering geen contact zou hebben gehad met zijn sociaal assistent. Het tegendeel blijkt uit het verslag van het verhoor van 6 december 2018. Het verhoor werd immers verricht door sociaal assistent S.P.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat hij, alvorens de bestreden beslissing werd genomen, onderzocht werd door de centrumarts, die d.d. 5 december 2018 een medisch attest intake en verblijf opstelde waaruit blijkt dat verzoeker geschikt is om in het centrum te verblijven.

Uit bijkomende informatie van 11 december 2018 blijkt inderdaad dat verzoeker overgebracht werd naar het ziekenhuis en daar nog steeds verblijft. Tevens blijkt dat hij in het centrum opgevolgd wordt en de nodige medicatie toegediend krijgt, die hij reeds verschillende jaren bij zichzelf toedient.

Immers, uit 2 stukken die hij zelf voegt bij zijn verzoekschrift blijkt dat hij gekend is met diabetes en hiervoor onder behandeling staat sedert 2008. Verzoeker verbleef toen nog enkele jaren in zijn herkomstland. Verzoeker kan aldus niet dienstig voorhouden als zou hij in zijn herkomstland geen toegang hebben tot de nodige medicatie.

Om het tegendeel aan te tonen verwijst hij naar artikelen waarin ingegaan wordt op de sterftegraad bij diabetespatiënten, doch hieruit blijkt geenszins een onbeschikbaarheid of ontoegankelijkheid van de medicatie die hij thans neemt en reeds genomen heeft in zijn herkomstland.

Op heden staat er geen repatriëring gepland. Vooraleer verzoeker gerepatriëerd zal worden naar zijn herkomstland, zal het nodige onderzoek verder gevoerd worden i.f.v. de gegevens beschikbaar in de MedCOI databank.

Het staat verzoeker vrij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in te dienen indien hij van oordeel is dat zijn medische situatie dermate ernstig is dat hij geen zorgen zou kunnen krijgen in zijn herkomstland. Hij toont alleszins niet aan dat hij dergelijke aanvraag heeft ingediend.

Er worden geen ernstige middelen voorgesteld.”

3.3.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

In medische aangelegenheden heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) voor het eerst in een arrest van 2 mei 1997 besloten tot een schending van artikel 3 van het EVRM wegens de uitzetting van een ernstig zieke vreemdeling. In dat arrest heeft het Hof vooreerst een hoge drempel gehanteerd om te besluiten tot die schending. Het EHRM oordeelde dat deze zaak gekenmerkt was door “zeer uitzonderlijke omstandigheden”, te wijten aan het feit dat de vreemdeling leed aan een ongeneeslijke ziekte en dat zijn levens einde nabij was, dat er geen garantie was dat hij

verpleging of medische zorg zou kunnen krijgen in zijn land van herkomst of dat hij daar familie had die voor hem zou willen en kunnen zorgen, of dat hij enige andere vorm van morele of sociale steun kreeg (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake *D. tegen het Verenigd Koninkrijk*).

In het arrest *N. tegen het Verenigd Koninkrijk* van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Het Hof heeft in dat arrest na een overzicht van zijn eigen rechtspraak overwogen dat, alhoewel de meeste gevallen betrekking hebben op de uitwijzing van seropositieve personen, dezelfde principes van toepassing moeten worden verklaard op de uitwijzing van personen die lijden aan een ernstige fysieke of mentale ziekte van nature ontstaan, van aard om ernstige pijnen en inkorting van de levensverwachting te veroorzaken en die een gespecialiseerde behandeling vereisen die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost. Het Hof geeft toe dat de levenskwaliteit en de levensverwachting van de betrokkene in die zaak achteruit zouden gaan bij een uitwijzing naar Oeganda, doch het stelt vast dat de betrokkene zich niet in een kritieke fase bevindt. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in die zaak niet aanvaard.

Toch specificeerde het EHRM in deze zaak dat naast de situaties uit de zaak *D. tegen het Verenigd Koninkrijk*, waarin een overlijden imminent is, er ook nog “andere uitzonderlijke gevallen” mogelijk zijn waar dwingende humanitaire redenen zich tegen een uitwijzing verzetten (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake *N. tegen het Verenigd Koninkrijk*).

Recent heeft het EHRM de principes die in de laatstgenoemde zaak worden gehanteerd bevestigd en verijnd dat onder “andere uitzonderlijke gevallen” wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Slechts in dergelijk geval weerhield de Grote Kamer van het Hof een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10 inzake *Paposhvili tegen België*).

Verzoeker voert aan dat hij lijdt aan diabetes waardoor hij een crisis krijgt als hij geen medicatie neemt. Hij stelt dat de nodige behandelingen niet beschikbaar zijn in zijn land van herkomst en zeker niet toegankelijk. De verwerende partij heeft nagelaten om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden omdat niet werd onderzocht of er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM indien verzoeker moet terugkeren. Verzoeker voegt informatie bij het verzoekschrift over de situatie van diabetici in Congo met name het “Country Profile” van de DRC door de World Health Organisation en een artikel “*Mortality of young patients with diabetes in Kinshasa, DR Congo*”. Uit deze informatie blijkt volgens verzoeker dat de nodige behandelingen en nazorg niet voorhanden zijn in de DRC.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker vooraleer de bestreden beslissing werd genomen, gemeld heeft dat hij aan diabetes lijdt of alleszins dat de verwerende partij daarvan op de hoogte was. Tijdens het gehoor op 4 december 2018 werd na de vraag “6. Heeft u een ziekte die u belemmert te reizen of terug te keren naar uw herkomstland? Zo ja welke ziekte?” als antwoord vermeld “persoon heeft diabetes en heeft geen medicatie bij. Ondertussen al medicatie gekregen in het ziekenhuis”.

Van het gehoor van 5 december 2018 bevindt zich slechts één pagina in het administratief dossier, zodat niet kan worden nagegaan welk antwoord verzoeker op vraag 7. heeft geformuleerd.

In de bestreden beslissing wordt over de ziekte van verzoeker het volgende gesteld:

“Betrokkene werd gehoord op 04/12/2018 door de politiezone van Netaland en verklaart dat hij diabetes heeft. Betrokkene had op het moment van zijn arrestatie geen medicatie bij zich. Uit het hoorrecht blijkt dat betrokkene ondertussen de nodige medicatie verkregen heeft via het ziekenhuis. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

en

“Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.”

Uit de bestreden beslissing en uit het gehoor van 4 december 2018, blijkt dat verzoeker moest worden overgebracht naar een ziekenhuis om zijn medicatie te krijgen. Het kan bijgevolg niet ontkend worden dat verzoeker momenteel nood heeft aan medicatie voor zijn diabetes. Bij een nakende repatriëring naar de DRC, heeft verzoeker dus ook nood aan deze medicatie voor zijn diabetes. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij is nagegaan of er in de DRC diabetes-medicatie beschikbaar en toegankelijk is voor verzoeker.

De omstandigheid dat in de nota wordt gesteld dat verzoeker reeds onder behandeling staat voor diabetes sinds 2008 en dat hij toen nog in zijn land van herkomst verbleef, zodat hij niet dienstig kan voorhouden daar geen toegang te hebben tot de nodige medicatie, doet hieraan geen afbreuk. Er werd immers niet nagegaan of verzoekers aandoening intussen al dan niet is geëvolueerd en of de situatie in de DRC wat betreft de nodige medicatie nog steeds identiek is.

De verwerende partij kan gevolgd worden waar zij aanvoert dat verzoeker nooit een aanvraag heeft ingediend op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat hij dit ook nu nog kan doen. Dit neemt echter niet weg dat verzoeker momenteel het risico loopt om teruggestuurd te worden naar zijn land van herkomst zonder onderzoek of de nodige medicatie voor zijn diabetes beschikbaar en toegankelijk is.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 3 van het EVRM is *prima facie* aangetoond.

In de nota met opmerkingen wordt het volgende gesteld:

“Op heden staat er geen repatriëring gepland. Vooraleer verzoeker gerepatriëerd zal worden naar zijn herkomstland, zal het nodige onderzoek verder gevoerd worden i.f.v. de gegevens beschikbaar in de MedCOI databank.”

De Raad benadrukt dat de huidige bestreden beslissing blijkens de rechtsgrond en de motieven ervan, een verwijderingsbeslissing is die de een titel verschaft om tot gedwongen uitvoering over te gaan. Daar de bestreden beslissing een uitvoerbare beslissing is, lijkt het dan ook dat de verwerende partij op grond hiervan verzoeker naar zijn land van herkomst kan verwijderen. De omstandigheid dat de verwerende partij bevestigt dat een onderzoek zal plaatsvinden naar de medische situatie, doet hieraan geen afbreuk.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2°, van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is tenslotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd, gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (artikelen 2, 3, 4, eerste lid en 7 van het EVRM).

Verzoeker geeft als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM tot gevolg zal hebben.

Gelet op de bespreking van de grief op grond van artikel 3 van het EVRM (cf. punt 3.3.) kan verzoeker worden gevolgd. De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is wettelijk vervuld.

Aan de derde cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.5. Er is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden. De vordering dient te worden ingewilligd.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 5 december 2018 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend achttien door:

Mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

Dhr. K. CUYKENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

A. DE SMET